

Jávorka Ágnes Psyche

Ez (is) van

© Jávorka Ágnes Psyche 2002

www.jomagam.hu

"Jöjjön, amikor akar, minek adjak időpontot, úgysem tartja be, maga öntörvényű. Úgyis eljön, ha baj van, vagy gyógyszer kell." - mondá ma délelőtt nékem a szeretve tisztelt egyetemi docens úr, egyébiránt pszichiaterem, majd szórakozottan mosolyogva rám zúdítja totális anarchiába fült kérdéseit-gondolatait:

"Milyen gyógyszert is szed? Ma csak úgy ragyog! Nem kell emelnünk az adagot, ugye? Ez a két copf még jobban kiemeli a nőiességét! Van már orgazmusa? Vagy próbálkozzunk meg egy másik gyógyszerrel? Mit is diagnosztizált magának a múltkor? Beilleszkedési zavarok, túlzott alkoholfogyasztás? Valamit írnom kell a papírra. Mit ért az alatt, hogy kommunális ivó lett? Ennek örülök. Felírok most két dobozzal, hátha nem talál meg, augusztusban nem leszek itt."

Hát persze, hogy ragyogok, végre vége kétes szerelmi üzelmeimnek, s lön világosság a fejemben: a külső mégiscsak meghatározó, aki harminc felett még mindig a külsejével akarja felhívni magára a figyelmet, ott valami hiba van. Drága Jávorka, ezt sikeresen megúsztad még idejében, bár nagy volt a pofára esés így is, ejnye-bejnye, pedig tudhatnád: mindig idevezet ez a túlzott, nagy lojalitásod, meg hogy te majd megmutatod az utat, majd te felnyitod a szemeket, és Háfizről mesélsz, a perzsa Anakreónról meg Arisztotelészről, és Miltont szavalsz meg Poe-t, és Bosch képeit mutogatod meg Ámos Imréét, és

Mendelssohnt hallgattatsz meg Eric Claptont, így majd te kiemeled a sötétségből a tudatlan embereket... Hát, jó, újra bebizonyosodott, hogy nem vagyok isten,

de még a közelében sem vagyok az igazságnak. Hát mit is tehetek ilyenkor?

Pórias módon rendet rakok (bár talán nem kellett volna, mert így találtam még egy kifizetetlen számlát), kitakarítom a lakást, még azokban a magasságokban is letörlöm a port, ahol már hónapok óta nem jártam, és kimosom a függönyöket, mígnem a tisztaság örömmel tölti el a lelkemet. Ez a nap eredményes volt! Mi más is tehetne boldoggá? Ki mire hivatott, s érdemei szerint.

Zárásként kiírom magamból a keserűséget, s elgondolkodom, mit is kívánnék, ha lehetne. Tán mindössze annyit, égessék el a könyveim, törlődjék fejemből a Dosztojevszkij-Csehov-Tolsztoj-Thomas Mann-Beckett-stb-összes, s élhessek nyugton, gondolatok nélkül, törvények s szabályok között boldogan, kistílűen, havi fix-szel a zsebemben, vasárnapi húslevessel-rántott hússal, néha azért benézve a Mekdonálcba is, szombat esténként diszkóba járva, nem adva többé szállást s vacsorát senki idegennek, s kívánnám, hogy feledhessem értelmét a szónak, mit úgy hívnak: lázadás.

Átváltozás

Szörnyűségtől vérző görbe tükre
a világnak némán elém ülve
figyeli, ahogy illanom a pillanatot,
foltos éjszakákat magam alá gyûrve
kóborlok, késett figyelmek tüze
között a körmöm alá koszt gyûjtök,
s hevülök vágyam szakadtáig, az ájulásig,
az árulásig, a feltámadásig, a netovábbig.
Majd könnyek nélkül könnyedén
ledér mélységemben lépek belé,
s immár önfeloldozón nézlek titeket:
csak idő kérdése, s ti is itt végzitek.
Ti! Szánalmas, szeretetre éhes,
mihaszna, ócska gyülekezet!.